

La via catalana i l'aparell borbònic

written by Pau Miserachs | 23 de desembre de 2018

Són constants les especulacions sobre les vies cap a la independència. Hi ha qui arriba a desvariejar i molts es manifesten on creuen que hi ha poder. Els catalans es manifesten a Barcelona, però ara resulta que el poder i la força venen de fora.

Algun polític va dir fa molts anys: "pau a les barraques i guerra als palaus", considerant un error enfrontar poble amb poble, doncs els funcionaris policials també són poble. Tanmateix hi ha qui pensa que els catalans haurien d'anar a Madrid i emportar-se la Cibeles com a trofeu.

Tenim els catalans capacitat de lluita democràtica? Som capaços de canalitzar-la per la via pacífica? Hem d'anar pel món pidolant ajuda i empara per una independència que mai s'ha implementat? Podem ser escèptics?

És erroni anar de víctimes de la repressió. No fem com el primer govern de la Generalitat després de l'estatut de 1979 que no va voler el concert econòmic amb l'Estat per poder queixar-se del tracte rebut. El victimisme no és una política segura.

Si Catalunya és una nació oprimida, només el mandat del poble ha de servir per decidir quin poder pot haver-hi damunt del poble. Les perspectives d'alliberament nacional són avui poc positives, perquè superar el gel i la distància política amb el govern de l'Estat esdevé tasca feixuga.

Ens fascinen els focs artificials i la festa piromusical, però dona la sensació que no som capaços de mobilitzar les energies per construir un procés constituent republicà viable. Cal fer república en lloc d'anar dient sempre "fem República!".

Cal no deixar-se enlluernar per veus que criden a la submissió i l'acceptació d'una monarquia que no entén ni comprèn Catalunya. L'aparell borbònic no vol la via catalana, no reconeix els pactes internacionals de Drets Civils i Polítics, ni una democràcia que pugui posar la Monarquia en debat.

L'adhesió ciutadana al republicanisme ha guanyat adeptes a Catalunya, si bé dona la sensació que no ha passat de ser un moviment de classes mitjanes. Hi ha una gran massa votant de partits d'obediència espanyola que no acaba d'entendre això de fer república. Ja els va bé la Monarquia que il·lustra l'*Hola*.

Hi ha un cert caciquisme oligàrquic que busca partit per dominar la vida política catalana i triomfar a les eleccions. Aquest caciquisme empresarial també està amb la Monarquia. Gairebé van aconseguir fer-se amb la Generalitat el 21 de desembre de 2017 amb Ciudadanos, però el malestar econòmic i social ha creat un altre estat d'opinió. Ciudadanos ja no és opció vàlida ni valuosa a Catalunya.

Els catalans rebutgen la política centralista que va imposar el Partit Popular i que encara intenta deixar sense mercats l'economia catalana. És el fracàs de la política dels vells partits espanyols i els que han nascut com escissions del mateix Partit Popular, C's i Vox.

El 1978, l'autonomia va representar inicialment una política nova que havia de salvar el desenvolupament català de la ruïna del tradicional centralisme espanyol. La descentralització era indispensable per assegurar el creixement positiu de la producció industrial a Catalunya. Però sense esperit nacional, la pertorbació política era segura.

Mai, però, es va acceptar a Madrid la refundació de les quatre províncies catalanes en una Diputació única que fos absorbida per la Generalitat, i possiblement tampoc interessa a alguns partits amb representació parlamentària al Parlament de Catalunya. Menys encara l'establiment d'un concert econòmic de

Catalunya amb l'Estat espanyol per a les contribucions directes. Greu error del qual encara en paguem les conseqüències.

Com sempre ha succeït a la nostra història, han aparegut i tenim forces que creuen en la tàctica oportunista, empesos pel temor als canvis i les tendències conservadores a l'alça. Però la realitat no els ha permès aconseguir resultats positius. La globalització obliga a la renovació i les transformacions, l'evolució de la democràcia i els centres de poder.

Ara convé sumar al nacionalisme català la massa ciutadana neutra i els catalans enlluernats per les promeses unionistes de reducció impossible d'impostos i pensions intocables. Hem de fer fortes les esperances d'acabament per via electoral de l'imperi espanyol a Catalunya i no caure en el fals republicanisme unionista i anticatalà.

Cal enfortir el republicanisme i desvetllar la consciència popular, sense enganys ni populismes, perquè el nacionalisme català no és reaccionari, colpista, ni patrimoni exclusiu de les classes altes catalanes avui complaents amb la monarquia espanyola.